

Куди вітрець, туди й розумець

Анатолій Григорук

Наповзла на село страхітлива чорна хмара. Наповзла з блискавками та оглушливим громом. Запнула пів неба, і линув такий шпаркий, такий рясний дощ, що, здавалося, затопить увесь білий світ.

Та невдовзі хмара відпливла за ліс. Дощ ущух. І знов заяскріло сонце.

Дениско вибіг у леваду й ну гасати по калюжках.

Ви навіть уявити собі не можете, що то за втіха бігати босоніж, де всі порослі травою лужки-бережки пойняла дощова вода!

От бігав Дениско, бігав, спочатку сам, а потім з Костиком та Гафійкою, і напала на нього гикавка.

— Хочеш, я тебе заклички проти гикавки навчу? — співчутливо спитала Гафійка. — Нумо, повторюй за мною:

Іди собі, гикавко, до води

Та всіх, кого стрінеш там,

Напади!

Як вийдеш на кладку,

То напади Гнатка!

А ступиш на дошку,

Напади Явдошку,

І, стеребкавшись на пліт,

Ускоч жабі у живіт.

— Хіба це допоможе? — зверхньо глянув на Гафійку Дениско.

— Ще й як! Тільки треба вірити в це. Ну, щоб і трохи не сумнівався... Ти в прикмети віриш?

— У які ще прикмети? — криво посміхнувся Дениско.

— У звичайнісінькі. Як розсиплеш сіль, то з ким-небудь посваришся. А засвербить ліве око — будеш плакати. Глянь ось — на зап'ясті в мене ниточка. Це чудодійний талісман. Щоб не зурочив ніхто.

— Кого щоб не зурочив? — нічого не втямивши, в один голос запитали хлопці.

— Мене, кого ж іще! Ви, може, і в чорну кішку не вірите? От перетне вам дорогу, то так і знайте: ніякої удачі не буде.

— Байочки все це, — сказав Дениско і, відчуваючи, що трошки промерз, а саме від того й нападає гикавка, — подався додому.

Він перебіг леваду, перемайнув через виповнений брудною стічною водою рівець і побрався на гору по зарослій бур'янами межі.

Завернувши у розгаслий після дощу провулок, Дениско уповільнив крок, бо відчув, що вже трохи зігрівся. Аж тут де не візьмись — назустріч йому чорнезний, як смола, кіт. Зі свого досвіду кіт знав, що з хлопцями, а тим паче незнайомими, краще не

здибатися. Тому він квапливо звернув з дороги, перебіг з одного краю провулка на другий і чкурнув між штахетинами в густі порічки.

"А щоб ти скис! — подумки вилаявся Дениско і став як укопаний. — Треба ж! Перебіг дорогу — і не обминеш... А що, як Гафійка не збрехала? Підеш прямцем — і захворієш... Чи інша яка напасть..."

Щоб не сталось ніякої біди, Дениско вирішив не йти провулком, а тут-таки, де стояв, перелізти через паркан. Він ухопився обіруч за гостроверхий сучкуватий стовпець і став чарабкатися вгору. Коли це права ноговиця — дир! І от тобі маєш — на зовсім новеньких штанцях, які дідусь привіз навесні з Києва йому в подарунок, утворилася велика, з кулак завбільшки, дірка.

"Тепер будеш знати, чого вартий Гафійчин талісман і всі її прикмети! — мало не плачучи, дорікнув собі Дениско.— Не злякався б клятого котиська й не поліз через тин, то й штани були б цілі".

Удома він чесно розповів про все мамі.

— Пустопорожня твоя голова! — сказала, усміхаючись, мама.— Нема з тобою ладу ні раз. Хіба ж можна брати на віру таку нісенітницю! От поміркуй. У нас дехто вважає чорних котів за злу силу. А, скажімо, в Англії багато людей вірять, ніби кішка цієї масті приносить тільки щастя. Там у родинях рибалок спеціально тримають їх у господі. Мовляв, від цього море стає ласкаве, дарує щедрий улов і не топить човнів. Але все це, Дениску, смішні казочки та забобони... Про легковірних, наївних людей, тих, що не мають своєї, власної думки, що ладні повірити будь-якій дурниці, кажуть: "Куди вітрець, туди й розумець". Дуже мені не хотілося б, щоб так казали й про тебе.